

بسم الله الرحمن الرحيم

باسمه تعالی

ریاست محترم دادگاه تجدیدنظر استان....

سلام علیکم؛

احتراماً به استحضار می رساند:

اینجانب فرزند به شماره ملی پیرو صدور دادنامه شماره مورخ از شعبه دادگاه عمومی حقوقی شهرستان درخصوص پرونده کلاسه مستنداً به بند «ج» ماده ۳۴۸ قانون آیین دادرسی مدنی، نقض دادنامه معترض عنه و رسیدگی مجدد از محضر عالی مستدعیست.

ایراد شکلی اولیه ای که به دادنامه معترض عنه وارد است آن است که، شعبه ۲۲۰۱ مجتمع شماره ۲۳ شورای حل اختلاف شهر تهران در پرونده کلاسه طی دادنامه شماره مورخ ، درخصوص نفقه اقدام به صدور رای نموده است لذا به استناد ماده ۱۳ قانون حمایت خانواده که مقرر می دارد: «هرگاه زوجین دعاوی موضوع صلاحیت دادگاه خانواده را علیه یکدیگر در حوزه های قضائی متعدد مطرح کرده باشند، دادگاهی که دادخواست مقدم به آن داده شده است صلاحیت رسیدگی را دارد.» رسیدگی به پرونده الزام به تمکین در صلاحیت شعبه ۲۲۰۱ مجتمع شماره ۲۳ شورای حل اختلاف شهر بوده است و شعبه ۵ دادگاه عمومی حقوقی شهرستان فاقد صلاحیت رسیدگی بوده است و می بایست به صدور قرار عدم صلاحیت و ارجاع پرونده به مرجع قضائی صالح اقدام می نمود.

اینجانب در تاریخ به موجب عقدنامه شماره به عقد قانونی و شرعی خواهان محترم جناب آقای درآمده و همواره تمایل به ایفاء وظیفه زناشویی خویش مبنی بر تمکین اعم از عام و خاص داشته ام لیکن ایشان با عدم تهیه منزل و مسکن متناسب با شأن اینجانب و همچنین ضرب و شتم مکرر و مستمر موجبات تآلم خاطر و عسر و حرج بنده را فراهم نموده است. این در حالی است که نامبرده کلید جهت ورود به منزل مشترک را تسلیم ننموده است تا مقدمات تمکین فراهم باشد و اینجانب به ایفاء وظائف زناشویی خویش اقدام ننمایم لیکن دادگاه محترم بدوی علیرغم اطلاع از این امر بدان وقعی ننهاده و حکم بر محکومیت اینجانب به تمکین از زوج صادر نموده است حال آن که ضرب و شتم مکرر زوج بیم ضرر جانی را فراهم می آورد و تجدیدنظرخوانده (زوج) به موجب دادنامه شماره مورخ..... صادره از شعبه ۱۰۳ دادگاه کیفری ۲ شهرستان به اتهام ایراد ضرب و جرح عمدی نسبت به تجدیدنظرخواه به پرداخت ۳ هزارم دیه کامل بابت ۲ عدد کیبودی خلف بازوی چپ محکوم گردیده است علیهذا بودن تجدیدنظرخواه (زوجه) با زوج در یک منزل، متضمن خوف ضرر بدنی است و وجود حکم قطعی دال بر ارتکاب ضرب و شتم زوجه توسط زوج از مصادیق خوف ضرر جانی زوجه می باشد و مانع صدور حکم الزام به تمکین است. بدیهی است دادنامه شماره مورخ..... صادره از شعبه ۲۶ دادگاه تجدیدنظر استان مؤید این امر است.

تمکین، یکی از آثار غیر مالی مترتب بر عقد نکاح است. حسن معاشرت، معاضدت و برقراری رابطه زناشویی در حد متعارف از مصادیق تمکین میباشد. طبق ماده ۱۱۰۸ قانون مدنی، چنانچه زوجه بدون مانع مشروع از ادای وظایف زوجیت (تمکین)، امتناع کند مستحق نفقه نخواهد بود. با وجود این، در برخی موارد زوجه میتواند از تمکین در برابر زوج امتناع کند و این امتناع، موجه بوده و او

را ناشزه نخواهد کرد. بسیاری از این موارد مبتنی بر قاعده لاضرر است یعنی زوجه برای دفع ضرر از خود، می تواند از تمکین در مقابل زوج خودداری کند. یکی از مواردی که به زوجه اجازه امتناع از تمکین شوهر داده شده این است که سکونت در منزل شوهر، متضمن خوف ضرر بدنی، مالی یا شرافتی برای وی باشد. از منظر فقهی شوهر میتواند با رعایت مراتبی و در حد محدودی، برای رفع نشوز زن، وی را تنبیه نماید، اما در صورتی که شوهر خارج از حدود مقرر، بدون دلیل موجه به زوجه تعرض نماید و سبب شود که ماندن زن در خانه، مستلزم حرج و خطر برای وی گردد، زوجه می تواند منزل را ترک کند. بنابر این در موردی که زن به واسطه خوف ضرر نفس، مجبور به رفتن باشد، ناشزه محسوب نمی شود. در قانون مدنی ایران نیز به حکم ماده ۱۱۱۵ قانون مدنی، در صورتی که ماندن در خانه ی شوهر، جسم، مال و یا آبروی زوجه را در خطر قرار دهد، زوجه می تواند مسکن علیحده انتخاب نماید و منزل شوهر را ترک نماید. این ماده مقرر میدارد: «اگر بودن زن با شوهر در یک منزل متضمن خوف ضرر بدنی یا مالی یا شرافتی برای زن باشد، زن میتواند مسکن علیحده اختیار کند و در صورت ثبوت مظنه ضرر مزبور، محکمه حکم بازگشت به منزل شوهر نخواهد داد و مادام که زن در بازگشتن به منزل مزبور معذور است، نفقه بر عهده شوهر خواهد بود.» سکونت زن در منزل دیگر در مدتی که خوف ضرر بدنی یا مالی یا شرافتی دارد، عذری موجه برای امتناع او از تمکین بوده و موجب نشوز زن نمی شود، بنابر این در این مدت نفقه بر عهده ی شوهر است.

اینجانب طی اظهارنامه به شماره.....پاسخ اظهارنامه ارسالی از سوی زوج مبنی بر الزام به تمکین به شماره را ارسال نموده و خواهان فراهم نمودن مقدمات ایفاء تمکین شدم لیکن نامبرده ترتیب اثر نداده و به مراتب ارسالی وقعی ننهادند. حال آن که دادگاه محترم بدوی بدین امر نیز امعان نظر ننموده و بند را محکوم به تمکین نموده است.

از طرف دیگر نیز، شعبه ۲۲۰۱ مجتمع شماره ۲۳ شورای حل اختلاف شهر درخصوص پرونده کلاسه طی دادنامه شماره مورخ، تجدیدنظرخوانده را به پرداخت ماهانه ۱ میلیون تومان بابت نفقه و تأدیه هزینه دادرسی محکوم کرده است. لذا این امر مصدق آن است که خواهان به وظائف زناشویی خویش عمل ننموده و تمایل اینجانب جهت اقدام به تمکین محرز بوده است چه آن که در صورتی که تمکین از سوی اینجانب مورد تردید بود صدور رای مبنی بر تأدیه نفقه میسر نبود.

النهایت با عنایت به مراتب اشعاری و به استناد ماده ۱۳ قانون حمایت خانواده، ماده ۱۱۱۵ قانون مدنی و بند «ج» ماده ۳۴۸ قانون آیین دادرسی مدنی نقض دادنامه معترض فیه و رسیدگی مجدد از محضر عالی مورد استدعاست.

با تجدید مراتب احترام